

Sygn. akt XVII AmE 108/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: sekretarz sadowy Wioleta Donoch

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 22 grudnia 2016 r., znak: (...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmE 108/17

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 22 grudnia 2016 r., znak: (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12, w związku z art. 23 ust. 2 pkt 13 i art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r., poz. 1059 z późn. zm.) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2016 r., poz. 23 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, wszczętego w dniu 27 września 2016 r., którego stroną było przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. orzekł:

1. że przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T., naruszyło obowiązek wynikający z punktu 1 koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 10 marca 2015 r., znak: (...) (ze zm), na okres od 10 marca 2015 roku do 31 grudnia 2030 roku, w ten sposób, że w okresie od dnia 10 marca 2015 roku do dnia 28 czerwca 2016 roku prowadziło koncesjonowaną działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, niezgodnie z przedmiotem i zakresem określonym w posiadanej koncesji - czym naruszyło przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne,

2. za działanie opisane w pkt 1, wymierzam przedsiębiorstwu - (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T., karę pieniężną w wysokości 60.000 zł (sześćdziesiąt tysięcy złotych).

Od powyższej decyzji powód wniósł odwołanie wnosząc o jej uchylenie w całości lub odstąpienie od wymierzenia kary. Wskazał m.in., że ustawa Prawo energetyczne nie przewiduje obowiązku każdorazowego zgłaszania kolejnych lokalizacji prowadzonej działalności gospodarczej. Dlatego w jego oceni, spółka nie naruszyła pkt. 1 koncesji, albowiem wykonywała nałożone obowiązki, m.in. przedkładała stosowne oświadczenia i opłaty wobec organów podatkowych. Stwierdził, że stopień społecznej szkodliwości w tym wypadku nie jest znaczny. Z kolei dokonanie z własnej woli zmian do koncesji wymaganych przez URE pozwala na odstąpienie od wymierzenia kary.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany – Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T., który jest przedsiębiorcą energetycznym posiadało koncesję na obrót paliwami ciekłymi udzieloną decyzją Prezesa URE z dnia 2 marca 2005 r., znak: (...) na okres od 5 marca 2005 r. do 5 marca 2015 r., w której przedmiot i zakres działalności był sformułowany w sposób ogólny, jako obrót paliwami ciekłymi.

Po upływie ważności ww. koncesji Przedsiębiorstwo uzyskało kolejną koncesję decyzją Prezesa URE z dnia 10 marca 2015 r., znak: (...) (ze zm.), na okres od dnia 10 marca 2015 do dnia 31 grudnia 2030 r. W pierwotnej wersji tej koncesji, w pkt 1, szczegółowo został określony przedmiot i zakres działalności jaki Przedsiębiorstwo może wykonywać, w następującym brzmieniu: „Przedmiot działalności objętej niniejszą koncesją stanowi działalność gospodarcza w zakresie obrotu następującymi paliwami ciekłymi:

- benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze,
- olejami napędowymi,
- olejami opałowymi,
- estrami metylowymi stanowiącymi samoistne paliwo,
- gazem płynnym

bez wykorzystania infrastruktury technicznej”.

Następnie w dniu 22 maja 2015 r. powyższa decyzja została zmieniona na wniosek Przedsiębiorstwa decyzją Prezesa URE znak: (...) poprzez dodanie możliwości prowadzenia obrotu paliwami na stacji paliw w K. przy ul. (...) oraz konfekcjonowanym gazem płynnym.

W toku kolejnego postępowania, wszczętego na wniosek Przedsiębiorstwa z dnia 26 października 2015 r. i prowadzonego pod numerem (...), w sprawie zmiany posiadanej przez Przedsiębiorstwo koncesji na obrót paliwami ciekłymi, zakończonego wydaniem decyzji Prezesa URE z dnia 11 lutego 2016 r., znak: (...) ustalono, że Przedsiębiorstwo - oprócz prowadzenia działalności na wskazanej w koncesji stacji paliw w K. przy ul. (...), prowadziło także dodatkowo działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na trzech stacjach paliw zlokalizowanych w miejscowościach: (...), B. (...) i S. (...). Według informacji Przedsiębiorstwa z dnia 3 grudnia 2015 r. wartość obrotu paliwami ciekłymi na powyższych stacjach to odpowiednio: na stacji paliw S. - 1.407.824 zł, na stacji paliw P. - 2.580.217 zł, na stacji paliw B.-3.048.418 zł.

Ze zgromadzonej dokumentacji wynika zatem, że na stacjach paliw:

- (...) i B. (...) - w okresie od 7 grudnia 2014 r. do 10 lutego 2016 r.,

- S. (...) - w okresie od 14 grudnia 2014 r. do 10 lutego 2016 r.,

Przedsiębiorstwo prowadziło podlegającą koncesjonowaniu działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, przy czym od dnia 10 marca 2015 r. naruszała koncesję znak: (...). Uprawnienie do podjęcia działalności w przedmiocie obrotu paliwami ciekłymi na powyższych stacjach powstało bowiem dopiero w dniu 11 lutego 2016 r., a więc od daty zmiany treści koncesji decyzją Prezesa URE znak: (...).

W trakcie postępowania w sprawie kolejnej zmiany posiadanej przez Przedsiębiorstwo koncesji na obrót paliwami ciekłymi, wszczętego na wniosek Przedsiębiorstwa z dnia 12 kwietnia 2016 r. i prowadzonego pod numerem (...), zakończonego wydaniem decyzji Prezesa URE z dnia 29 czerwca 2016 r., znak: (...) ustalono, że Przedsiębiorstwo oprócz prowadzenia działalności na wskazanych w koncesji stacjach paliw (po zmianie koncesji z dnia 11 lutego 2016 r.), tj.: w K. przy ul. (...), (...), B. (...) i S. (...) prowadziło także dodatkowo działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na stacji paliw zlokalizowanej w K. przy ul. (...), uzyskując w okresie od początku stycznia do końca kwietnia 2016 r. obroty paliwami ciekłymi w wysokości 4.609.756 zł. Powyższe wynika wprost z oświadczeń Przedsiębiorstwa z dnia 10 maja 2016 r.

Na stacji paliw w K. przy ul. (...), Przedsiębiorstwo prowadziło działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w okresie od 6 marca 2015 r. do 28 czerwca 2016 r., przy czym od dnia 10 marca 2015 r. działalność ta naruszała koncesję znak: (...). Uprawnienie do podjęcia działalności w przedmiocie obrotu paliwami ciekłymi na powyższej stacji powstało bowiem dopiero w dniu 29 czerwca 2016 r., a więc od daty zmiany treści koncesji decyzją Prezesa URE znak: (...).

Przedsiębiorstwo wskazało szczegółowo wartości obrotów paliwami ciekłymi w każdym z tych dni, które wahały się od blisko 28.000 zł do niemalże 120.000 zł dziennie. /k. W piśmie z dnia 17 maja 2016 r./

We wniosku o udzielenie koncesji z dnia 6 sierpnia 2014 r. wskazywało lokalizację w K. przy ul. (...), jednak nie mogąc przedłożyć kompletu wymaganych przez Prezesa URE dokumentów, ostatecznie pismem z dnia 23 lutego 2015 r. ograniczyło zakres wniosku, wywodząc z powyższego, że na dzień wydania koncesji (10 marca 2015 r.) posiadało infrastrukturę zgodną z wymaganymi przepisami.

Przedsiębiorstwo osiągnęło w roku 2015:

- przychód z działalności koncesjonowanej, w wysokości: (...) zł ((...));
- przychód z całej działalności gospodarczej, w wysokości: (...) zł ((...));
- zysk z działalności gospodarczej ogółem netto, w wysokości: (...) zł ((...)).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zauważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie natomiast do treści art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r., poz. 1059 ze zm.) – obowiązującej w dacie wydania zaskarżonej decyzji, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Treść wskazuje zatem, że już samo naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do zastosowania przepisów z art. 56 ust. 1 i 2 Prawa energetycznego oraz wymierzenia na tej podstawie przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej. W ocenie Sądu, brzmienie przepisu przesądza o obligatoryjnym charakterze kary za naruszenie określonych w koncesji warunków wykonywania działalności gospodarczej,

przewidując bezwzględny obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy w sytuacji spełnienia hipotezy przedmiotowej normy prawnej.

Przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne stanowi zatem samodzielną podstawę do wymierzenia kary przedsiębiorcy za niedochowanie obowiązków udzielonej koncesji i nie wymaga wykazania zawinionego działania przedsiębiorcy. Stąd też nawet niezawinione działanie przedsiębiorcy uprawnia organ regulacyjny do nałożenia kary pieniężnej przy wystąpieniu naruszenia warunków koncesji.

Powód, jako podmiot profesjonalny zdaje sobie sprawę z obowiązków na nim ciążyących i w konsekwencji odpowiada za swoje działania bądź zaniechania z wykonywania działalności koncesjonowanej, która winna być czyniona zgodnie z prawem. Powód zdaje sobie również sprawę z tego, że działalność koncesyjna, o możliwość wykonywania której sam się ubiegał, jest reglamentowana przez państwo, w związku z czym sposób jej wykonywania winien stać na szczególnie wysokim poziomie i wykonywana być ona zgodnie z prawem. Uzyskując koncesję spółka zgodziła się wypełniać wszystkie jej postanowienia. Już tylko na marginesie należy wskazać, że powodowa spółka działa w obrocie gospodarczym od 2004 r., zajmując się szeroką działalnością związaną ze sprzedażą paliw ciekłych. Świadczy to o dużym doświadczeniu prowadzenia działalności gospodarczej, dlatego też stanowisko powoda, iż przepisy ustawy Prawo energetyczne nie zobowiązują przedsiębiorcy do wskazywania lokalizacji prowadzenia działalności związanej ze sprzedażą paliw ciekłych, są chybione i nieuzasadnione.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego należy uznać, iż zachodzą w związku z tym podstawy do nałożenia na odwołującego kary pieniężnej za działanie określone w art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne.

Z kolei zgodnie z art. 56 ust. 3 Prawa energetycznego stanowi, że wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 tego artykułu nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

W tym miejscu należy wskazać, że przez zaakceptowanie warunków udzielonej koncesji, odwołujący zaakceptował również obowiązek ujęty w jej punkcie 1 dotyczącym przedmiotu i zakresu działalności.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego należy uznać, iż zachodzą podstawy do nałożenia na odwołującego kary pieniężnej za działanie określone w art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne.

Przez zaakceptowanie warunków udzielonej koncesji, odwołujący zaakceptował również m.in. obowiązek ujęty w jej punkcie 2.4.1., zgodnie z którym Koncesjonariusz jest obowiązany zawiadomić Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej niniejszą koncesją (w tym w szczególności nazwy, siedziby, numeru w rejestrze przedsiębiorców, numeru identyfikacji podatkowej, rozszerzenia bądź ograniczenia zakresu tej działalności) nie później niż 14 dni od dnia ich powstania. Należy przy tym podkreślić, że warunek ten jednoznacznie zobowiązuje koncesjonariusza do zawiadomienia organu w razie zmiany zakresu działalności, tym bardziej, że koncesje udzielone zostały odwołującemu na obrót paliwami ciekłymi bez wykorzystania infrastruktury technicznej (koncesja z 2 marca 2005 r.), a następnie poprzez możliwość prowadzenia obrotu paliwami na stacji paliw w K. przy ul. (...) (koncesja z 22 maja 2015 r.).

Istotnym jest zatem, iż wymagania koncesji nakazywały przedsiębiorcy podjąć wszelkie niezbędne działania w konkretnym terminie – 14 dni, aby zawiadomić o zmianie zakresu, w tym rozszerzeniu działalności o kolejne stacje paliw w miejscowościach: S. (...), B. ul. (...), I., ul. (...) oraz w K. przy ul. (...). Bezspornie bowiem wykonywanie działalności powoda również w tym zakresie podlegało zgłoszeniu tego faktu organowi regulacyjnemu, co powód uczynił dopiero wnioskiem z dnia 26 października 2015 r. /k. 16 akt adm./

Przedsiębiorca jako profesjonalista miał obowiązek przestrzegania warunków koncesji, na które się zgodził i o co wnioskował składając wniosek o udzielenie koncesji dla prowadzenia zaplanowanej przez siebie działalności gospodarczej.

Dodać w tym miejscu należy, że profesjonalizm przedsiębiorcy powinien przejawiać się w dwóch podstawowych cechach jego zachowania: postępowaniu zgodnym z regułami fachowej wiedzy oraz sumienności. Wzorzec należytej staranności musi uwzględnić zwiększone oczekiwania co do zawodowych kwalifikacji koncesjonariusza-specjalisty, co do jego wiedzy i praktycznych umiejętności skorzystania z niej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2005 r., IV CK 100/05, Legalis 92763).

Przepis art. 355 § 2 k.c. wymaga od podmiotów prowadzących działalność gospodarczą przy uwzględnieniu ich zawodowego charakteru, staranności szczególnego rodzaju. To przemawia za tym, że przedsiębiorca obowiązany jest do zwiększonej skrupulatności, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania, jak również uzasadnione jest oczekiwanie od niego wiedzy na temat sposobu wykonywania koncesjonowanej działalności. W istotę działalności gospodarczej wpisane jest również posiadanie specjalistycznej wiedzy nie tylko obejmującej czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone standardy wymagań. Powód powyższych kryteriów nie spełnił, albowiem jak sam uznał, naruszył wymogi koncesyjne w zakresie prowadzenia działalności bez uprzedniej zmiany koncesji na czterech stacjach paliw. Przedsiębiorstwo prowadziło zatem działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi niezgodnie z zakresem określonym w posiadanej koncesji znak: (...) od początku jej obowiązywania, tj. od 10 marca 2015 r. do dnia 28 czerwca 2016 r., naruszając tym samym jej warunki. Cztery dodatkowe stacje funkcjonowały w lokalizacjach odpowiednio: (...) i B. (...) - od 7 grudnia 2014 r. do dnia 10 lutego 2016 r., S. (...) - od 14 grudnia 2014 r. do dnia 10 lutego 2016 r., K. ul. (...) - od 6 marca 2015 r. do dnia 28 czerwca 2016 r., tj. do dni poprzedzających wydanie decyzji o zmianie (rozszerzeniu) koncesji. Sąd stwierdza, że od 6 marca 2015 r. do 9 marca 2015 r., w którym Przedsiębiorstwo w ogóle nie posiadało koncesji na obrót paliwami ciekłymi, a mimo to w dalszym ciągu prowadziło działalność w tym zakresie. Przedsiębiorstwo wskazało ponadto szczegółowo wartości obrotów paliwami ciekłymi w każdym z tych dni, które wahały się od blisko 28.000 zł do niemalże 120.000 zł dziennie.

We wniosku o udzielenie koncesji z dnia 6 sierpnia 2014 r. przedsiębiorstwo wskazywało lokalizację w K. przy ul. (...), jednak nie mogąc przedłożyć kompletu wymaganych przez Prezesa URE dokumentów, ostatecznie pismem z dnia 23 lutego 2015 r. ograniczyło zakres wniosku, wywodząc z powyższego, że na dzień wydania koncesji - 10 marca 2015 r., posiadało infrastrukturę zgodną z wymaganymi przepisami. W zakresie stacji w P., S. i B. Przedsiębiorstwo wniosek o ich uwzględnienie w koncesji został złożony w dniu 26 października 2015 r., a przed tą datą właściciel nieruchomości podjął starania w czasie poprzedzającym udzielenie koncesji, m.in. poprzez uzyskanie w listopadzie 2014 r. pozwolenia wodnoprawnego dla stacji w S. oraz w roku 2014 i 2015 pozwoleń na budowę odcinków kanalizacji deszczowej na tej stacji oraz na stacjach w P. i B. (przedłożono kopie decyzji w tych sprawach), co nie ma wpływu na przedmiot niniejszego postępowania.

Naruszając warunki koncesji, powód tym samym wypełnił przesłanki z art. 56 ust. 1 pkt 12 prawa energetycznego.

W przedmiotowej sprawie podkreślenia wymaga, iż kwestia winy nie ma znaczenia, albowiem z punktu widzenia przepisów ustawy – Prawo energetyczne, w szczególności treści art. 56 ust. 1 pkt 12 ww. ustawy, istotny jest sam fakt jego naruszenia, poprzez naruszenie warunków koncesji, bez konieczności wykazywania zawinionego działania przedsiębiorcy.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne, postępowanie w sprawie odwołania od decyzji Prezesa URE toczy się według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu w sprawach z zakresu regulacji energetyki. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradiktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości podnoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów. Z kolei w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W związku z powyższym, należy stwierdzić, że powód nie złożył wniosków dowodowych, zaś kwestie poruszone w odwołaniu stanowią powtórzenie stanowiska wyrażonego w postępowaniu administracyjnym, jak również stanowią jedynie polemikę z treścią zaskarżonej decyzji.

Zdaniem Sądu decydujące znaczenie w przedmiotowej sprawie ma ocena dokonana przez Prezesa URE, co do charakteru i rozmiaru naruszenia obowiązków wynikających z przepisów ustawy – Prawo energetyczne i udzielonej koncesji. Sąd stanął na stanowisku, że wysokość nałożonej na odwołującego kary pieniężnej znajduje uzasadnienie w świetle obowiązujących przepisów prawa.

Ponad wszelką wątpliwość został stwierdzony fakt naruszenia warunku koncesji, a tym samym naruszenia bezwzględnie obowiązujących przepisów prawnych, albowiem odwołujący nie kwestionował w odwołaniu kwestii naruszenia przez spółkę warunku koncesji.

Przechodząc w tym miejscu do kwestii wymiaru nałożonej na odwołującego kary pieniężnej, której wysokość odwołujący kwestionował, należy wskazać, że na podstawie art. 56 ust. 3 – ustawy Prawo energetyczne, wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

Przychód Przedsiębiorcy z prowadzonej działalności koncesjonowanej wyniósł w roku 2015 – (...) zł. Z Rachunku zysków i strat w roku podatkowym 2015 wynika, że przedsiębiorca uzyskał zysk z prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej (...) zł (k. 35, k. 36 akt adm.).

W myśl art. 56 ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne, ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Sąd uznał poczynione przez Prezesa URE ustalenia za prawidłowe, w szczególności ustalono, iż w okresie od stycznia 2012 r. do 15 lipca 2015 r. powód prowadził w miejscowości W. działalność bez zmiany koncesji dla tej stacji i w samym tylko roku 2014 przychód w zakresie obrotu paliwami ciekłymi wyniósł (...) zł (k. 17 akt adm.). Co zaś się tyczy miejscowości P., obrót w okresie 22 kwietnia 2015 r. do 31 maja 2015 r. wyniósł (...) zł. W związku z tym stopień zawinienia przedsiębiorcy jest duży, wobec braku zgłoszenia rozszerzenia działalności gospodarczej dla obu tych miejscowości. W szczególności nie uszedł uwadze Sądu fakt, że fakt zgłoszenia zmiany koncesji dla miejscowości W. został zgłoszony przez spółkę dopiero po ponad trzech latach prowadzenia tam działalności, przynoszące znaczne przychody i zyski. Brak zatem dołożenia po stronie przedsiębiorcy należytej staranności w prowadzeniu działalności koncesjonowanej i naruszenia jej postanowień, regulowanej przez Państwo, świadczy natomiast o dużej szkodliwości czynu powoda.

Uwzględniając natomiast możliwości finansowe Przedsiębiorcy Sąd uznał, że wymierzona przez Prezesa URE kara pieniężna w wysokości 60.000 zł nie jest zbyt surowa w danych okolicznościach sprawy, stanowi bowiem jedynie (...) % przychodu przedsiębiorcy z działalności koncesjonowanej za rok 2015, biorąc również pod uwagę fakt, że nie było to pierwsze naruszenie przepisów przez przedsiębiorcę, który został wcześniej prawomocnie ukarany decyzją z dnia 7 października 2010 r., znak (...) przez Prezesa URE w wysokości 16.000 zł, za wprowadzanie do obrotu benzyny niespełniającej wymagań jakościowych.

Z tego też względu Sąd uznał, że powyższa kwota nie jest karą zbyt surową w stosunku do stopnia zawinienia, jak również szkodliwości czynu. Sąd ustalając wysokość kary pieniężnej jakkolwiek określa ją w sposób ocenny, jednakże nie dowolny. Przy wymiarze kary pieniężnej należy wziąć pod uwagę szereg kryteriów mając na względzie stan faktyczny sprawy. W przedmiotowej sprawie zatem, wartość procentowa ustalona została na minimalnym poziomie, albowiem górna granica kary wynosi 15%, także naruszenie przepisów po raz pierwszy wpłynęło na ustalenie poziomu

kary w dolnych granicach. Ważnym aspektem w określeniu wysokości kary jest fakt, iż stan nie zgłoszenia zmiany zakresu działalności gospodarczej dla miejscowości czterech lokalizacji, był długotrwały, trwał bowiem ponad rok. Zdaniem Sądu wysokość nałożonej na przedsiębiorcę kary stanowić będzie karę adekwatną, a zatem wystarczającą dla realizacji jej celów w tym aspekcie. Dodać przy tym należy, iż zachowanie przedsiębiorcy wywołuje skutki negatywne dla stabilności rynku paliwa w wymiarze lokalnym, który kontrolowany jest przez państwo, dlatego też szkodliwość czynu jest większa niż znikoma.

Niewątpliwie powód nie dopełnił należycie swych obowiązków poprzez zaniechanie zgłoszenia zmiany zakresu prowadzonej działalności gospodarczej do urzędu regulacyjnego do czego obliguje treść koncesji, co w dalszej kolejności wpływa niekorzystnie na brak przejrzystości dla organu regulacyjnego jeśli chodzi o rzeczywisty stan na rynku paliw. Podkreślenia wymaga przy tym, że przedsiębiorca który uzyskał koncesję od państwa powinien w rzetelny sposób wywiązywać się z nałożonych na niego obowiązków.

Uznanie, że szkodliwość czynu dokonanego przez przedsiębiorcę była większa niż znikoma uniemożliwia odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej. Organ regulacyjny nie ma obowiązku w myśl art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne do odstąpienia od wymierzenia podmiotowi kary. Wspomniana przez powoda w odwołaniu współpraca z organem regulacyjnym i zgłoszenie kolejnych lokalizacji wymaganych przez URE nie uprawnia do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej. Przedsiębiorca bowiem składając wniosek, bez uprzedniej weryfikacji warunków technicznych przez URE uniemożliwiał podjęcie przez powoda rozszerzonej działalności.

Do naruszenia doszło poprzez fakt, że posiadając od dnia 10 marca 2015 r. uprawnienie do prowadzenia działalności w zakresie obrotu paliwami ciekłymi bez wykorzystania infrastruktury technicznej, rozszerzone od dnia 22 maja 2015 r. jedynie o możliwość działalności na stacji paliw w K. przy ul. (...), powód prowadził dodatkowo działalność na czterech stacjach paliw nieobjętych koncesją. Powód prowadził zatem działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi niezgodnie z zakresem określonym w posiadanej koncesji znak: (...) od początku jej obowiązywania, tj. od 10 marca 2015 r. do dnia 28 czerwca 2016 r., naruszając tym samym jej warunki. Cztery dodatkowe stacje funkcjonowały w lokalizacjach odpowiednio: (...) i B. (...) - od 7 grudnia 2014 r. do dnia 10 lutego 2016 r., S. (...) - od 14 grudnia 2014 r. do dnia 10 lutego 2016 r., K. ul. (...) - od 6 marca 2015 r. do dnia 28 czerwca 2016 r., tj. do dni poprzedzających wydanie decyzji o zmianie (rozszerzeniu) koncesji. Stan ten trwał od 6 marca 2015 r. do 9 marca 2015 r., w którym powód w ogóle nie posiadał koncesji na obrót paliwami ciekłymi, a mimo to w dalszym ciągu prowadził działalność w tym zakresie. W piśmie z dnia 17 maja 2016 r., powód wskazał zaś, że wartości obrotów paliwami ciekłymi w każdym z tych dni, które wahały się od blisko 28.000 zł do niemalże 120.000 zł dziennie.

Reasumując, w ocenie Sądu, kara pieniężna we wskazanej wyżej wysokości będzie pełnił funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a zatem będzie zarówno realną, jak i odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu oraz wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań. W ocenie Sądu sytuacja finansowa odwołującego przedsiębiorcy pozwala na uiszczenie kary w wysokości 60.000 zł bez uszczerbku dla aktywów przedsiębiorstwa, co jednak nie będzie stanowiło nadmiernego obciążenia finansowego dla powoda. Przedsiębiorca prowadzący działalność koncesjonowaną ponosi odpowiedzialność za swoje działania sprzeczne z prawem nie tylko w kontekście wpływu na własną działalność, ale również na działalność koncesyjną prowadzoną przez pozostałe podmioty.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wobec braku podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu w niniejszej sprawie. Na koszty postępowania złożyło się: wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 1440 zł ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804) w zw. z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 stycznia 2018 r. (Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

SSO Bogdan Gierzyński